

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.122/2023/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Budapesti Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 16.K.703.778/2022/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 32.000 (harminckétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként nyomozói, majd főnyomozói beosztásban a Budapesti Rendőr-főkapitányság helységi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnüldözési Alosztály állományában teljesített szolgálatot. A szolgálati panasza – amelyben 2019. november 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő időszakra (a továbbiakban: perbeli időszak) a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa ellátott és eltérő szolgálati beosztásba tartozó vizsgálói feladatok teljesítéséért – elutasításra került.

A felperes keresete, az alperes védirta

[2] A felperes a keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.314.100 forint megbízási díj, és annak 2021. április 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és az (5) bekezdésben foglaltakra, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletének rendelkezéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI.8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 78. §-ára, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. §-ára, valamint a Kúria Kf.III.45.152/2021/4. számú és Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéleteire alapította. Előadta, hogy rendszeresen látott el a nyomozói beosztásába nem tartozó vizsgálói feladatokat, átlagosan a szolgálatteljesítési ideje fele részében nyomozott, fele részében vizsgálati feladatokat végzett önállóan, ügyelődőként. Indokai szerint mind a rendőrkapitányságok szervezeti felépítése, mind a büntetőeljárás külön szabályozza a nyomozás felderítését és vizsgálatát. A feladatok éles elhatárolása is megvalósul, hiszen az ismeretlen elkövető azonosítása, felderítése nyomozói feladat, a tetten ért elkövetővel szemben, vagy a gyanúsítás közlését követően az ügy vizsgálati szakba lép, ahol vizsgáló jár el. Az elhatárolás szakmailag, a munkamódszereket tekintve is indokolt. A megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes védirtában a kereset elutasítását kérte. A keresetet jogalapjában és összecszerúségében is vitatta. Kiemelte, hogy a felperes kizárólag a munkaköri leírásban, valamint a beosztásban meghatározott feladatokat látta el. Sem a Nyer., sem más jogszabály nem tartalmaz utalást arra, hogy a nyomozóhatóság által lefolytatandó nyomozás egyes szakaszainak a megnevezése megfeleltethető lenne a 30/2015. BMr. mellékletében szereplő beosztások megnevezéseivel. Noha a bűnügyi szervezeti egységen belül a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönül, a gyakorlatban a tényleges feladatellátás során ezen elkülönülés megvalósulása nem lehetséges.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti 1.314.100 forint megbízási díj és annak 2021. április 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 44. § (1) bekezdésében, 45. § (1), (3) bekezdéseiben, 71. § (1)-(2), (5)-(6) bekezdéseiben, a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletében, valamint a Be. 348. § (3)-(4) bekezdéseiben foglaltakra alapította. Kiemelte, hogy a Be. kifejezetten rögzíti, hogy a nyomozás vizsgálatból és felderítésből áll. A következetes bírói gyakorlat szerint a hivatásos állományú munkaköréhez (beosztásához) kell meghatározni a munkaköri leírásban a ténylegesen végzendő feladatokat, és ez nem fedhet le több másik beosztást is, mert ezzel kiüresedne a besorolásra, az illetményre vonatkozó szabályozás. Az alperes csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. Megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban nyomozói munkája mellett rendszeresen vizsgálói feladatokat is ellátott, mely feladatellátás a megbízási díjra való jogosultságot megalapozza. A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, de azokból téves következtetést vont le, döntése a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontját, (5)-(6) bekezdéseit sérti. Hivatkozása szerint a felperes a feladatait beosztásának megfelelően végezte, ahhoz nem tartozó feladatot nem látott el, többletfeladata nem merült fel. Utalt arra, hogy a felperes munkaköri leírásában meghatározásra kerültek konkrét feladatok, nyomozási cselekmények és az is, hogy a közvetlen vezetőjének utasítása alapján a munkaköri leírásaiban meghatározott feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a rendőrkapitányság tevékenységi körébe tartozó, a feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátásáért elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik. A Be. 31. § (1) bekezdése és 348. § (3)-(4) bekezdései értelmében a nyomozóhatóság a nyomozás során egységként szerepel, az egyes nyomozási cselekmények elvégzésére külön nevesített beosztás nincs, annak egységes megnevezése a nyomozóhatóság tagja. A büntetőeljárás során alkalmazott eljárási cselekményeket a nyomozóhatóság tagja köteles elvégezni. Sem a Nyer., sem más jogszabály rendelkezései nem tartalmazzak utalást arra vonatkozóan, hogy a nyomozóhatóság által lefolytatandó nyomozás egyes szakaszainak a megnevezése a 30/2015. BMr. mellékletében szereplő beosztások megnevezéseinek megfeleltethető lenne. Hangsúlyozta, hogy az esetleges többletfeladatok ellátása számottevő időt nem igényelt, a perbeli időszakban a felperes egyik évben sem végzett 30 napot meghaladóan az eredeti beosztása mellett többletfeladatokat, ezért megbízási díjra sem jogosult. Egyebekben kifejtette, hogy a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 50%-ában tartja elfogadhatónak, mivel a többletfeladatok a

felperes munkaidejének csekély részét tették ki, azok a beosztásának megfelelő bonyolultságúak voltak.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hivatkozott a Kúria hasonló tényállás alapján elsőként hozott Kf.III.45.152/2021/4. számú ítéletére, amely szintén nyomozó/vizsgáló beosztás elhatárolása alapján indult ügyben a megbízási díjat megalapozottnak tartotta. Utalt a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletére is, amely alapján a nyomozó(tiszt) és a vizsgáló(tiszt) nem vitathatóan eltérő feladatkört feltételező beosztás, amit a szolgálati panaszt elutasító határozat sem tett vitássá. A nyomozói és a vizsgáló feladatok a gyanúsítás közlésével határolhatók el, a nyomozó feladatköre az ismeretlen tétlessel szemben folyó büntetőeljárásokra, míg a vizsgálóé a gyanúsítottal rendelkező büntetőeljárásokra terjed ki. E körben utalt a Nyer.-ben foglaltakra is, amely a büntetőeljárás során a vizsgálati szakaszt elhatárolja, azt önálló címmel különbözteti meg. Hivatkozott a Be. 348. §-ának azon rendelkezésére, amely szerint a nyomozás felderítésre és vizsgálatra oszlik. Álláspontja szerint a fellebbezés súlytalanul támaszkodik a munkaköri leírásra, a következetes bírói gyakorlat alapján az alperes érvelése nem foghat helyt. A munkáltató érdekkörébe tartozik az olyan szervezeti struktúra, állománytábla kialakítása, amely az ellátandó feladatoknak és a jogszabályoknak is megfelel. Semmi sem akadályozta az alperest abban, hogy a nyomozói beosztások mellett a vizsgálati feladatokra megfelelő számú vizsgálói beosztást rendszeresítsen, illetve a nyomozói és vizsgálati feladatokat a beosztásoknak megfelelően elhatárolja. Az alperes a határozatában elismerte, hogy a nyomozó és vizsgáló elkülönülése a szervezeti tagozódásban megtörtént, ezért ellentmondásos a fellebbezésben előadott érvelése. A megbízási díjigénynek nem a felperes elvétele végzett vizsgálói feladatai képezik a ténybeli indokát, hanem a megközelítőleg azonos szolgálatteljesítési időben teljesített nyomozása és vizsgálata, melyet a határozat sem vitatott. Az egységes bírói gyakorlat szerint a 30 napos időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni; jelen esetben azt a peresített időszak nagysága és az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma is meghaladta.

Az illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díj összecsúszását a törvényszék a rendszerességgel és visszatérő jelleggel kellően indokolta; az alperesnek a tényállás vitatására és a megbízási díj mértékére vonatkozó fellebbezése mellőzi a jogszabálysértés megjelölését.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében – a nyomozói és vizsgálói feladatok elhatárolhatóságának kivételével – eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi

rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] A másodfokú bíróság előjáróban áttekintette az irányadó jogszabályi környezetet és megállapította, hogy a 30/2015. BMr. 2. mellékletének VII/2. pontja egymástól külön beosztásként rendszeresítette a kiemelt főnyomozó, illetve a vizsgáló beosztásokat, azonban ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárás szabályokban gondoskodott. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése [Nyer. 144. § (1) bekezdés] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés].

[10] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában szereplő nyomozás előkészítése és felderítés eljárási cselekmények lefolytatása a nyomozói beosztás, míg a vizsgálati eljárási cselekmények a vizsgálói beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletének [26] bekezdésében, hogy a felperes nyomozói munkája mellett rendszeresen vizsgálói feladatokat is ellátott.

[11] Mivel a felperes keresetében a Hszt. 71. § (1) bekezdése c) pontjára alapított megbízási díj iránti követelést terjesztett elő, az elsőfokú bíróság alappal indult ki abból, hogy mi tekinthető a nyomozói beosztáshoz tartozó feladatkörnek. Ezzel összefüggésben helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a 30/2015. BMr. 2. számú melléklete elkülöníti a kiemelt főnyomozó és a vizsgáló beosztást.

Helytállóan jutott arra a következtetésre is, hogy a rendvédelmi szerv csak az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állomány tagjának munkaköri feladatait, és a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot a beosztás részeként. A következetes bírói gyakorlat szerint „[a] munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását” (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Ezért az, hogy a felperes munkaköri leírása a nyomozás egészére kiterjedő feladatokat határozott meg, az ügy eldöntése szempontjából nem volt releváns, mert ebben a megközelítésben csak az bírt

jelentőséggel, hogy a felperes ténylegesen nyomozói vagy esetenként – rendszeresen ismétlődve – vizsgálói feladatokat is ellátott-e, függetlenül attól, hogy azok okoztak-e számára többletterhelést vagy sem.

[12] A Kúria határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3. stb.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a rendvédelmi szerv hivatásos állományú tagját akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben ugyanis nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő; ennek eldöntése során pedig az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott. A Kúria következetes gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.525/2021/3.).

[13] Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a bűnügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Az alperesnél a felperes főnyomozó, majd kiemelt főnyomozó beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat.

[14] Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott a Hszt. 71. § (6) bekezdésének sérelmére is. Az abban meghatározott szabály arra az esetre vonatkozik, ha a megbízást a hivatásos állomány tagja harminc napon túl is ellátja, és azt írja elő, hogy ilyenkor a díjazás a megbízás első napjától, visszamenőlegesen jár. Nem tartalmaz ugyanakkor arra vonatkozó feltételt, hogy a megbízási díj csak a többletfeladat „egybefüggő”, harminc napos időtartamon keresztül történő teljesítése esetén illeti meg a hivatásos állomány tagját (Kf.III.39.019/2021/5.).

[15] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját a nem vitatott tényállással összevetve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az eredeti – kiemelt főnyomozói – szolgálati beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó – vizsgálói – feladatkört látott el rendszeresen, többletfeladatként, ezért jogosult a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[16] Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére, azonban ezzel összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. A megbízási díj mértékével kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletterhet a Hszt. 71.§ (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[17] Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg a felperest megillető megbízási díjat, a megbízási díj mértékére vonatkozó törvényi és jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg. A mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, a jogszabályi rendelkezések alapján figyelembe vette a többletmunka bonyolultságát, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényét, annak gyakoriságát, a többlettudás szükségességét, a többlet felelősséget. Valamennyi szempontot összességében mérlegelte és a felperes által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata, a felek nyilatkozatai és adatszolgáltatása alapján határozta meg a ténylegesen ellátott többletfeladatért járó megbízási díj mértékét. Az alperes fellebbezésében csupán hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által teljesített többletmunka mennyiségét nem megfelelően értékelte, azonban ezzel összefüggő jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért az ítéltábla a fellebbezés korlátjaira tekintettel ebben a körben nem vizsgálódhatott.

[18] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. §-a és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. január 31.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró